

N:o 10.

Ank. till Riksd. kansli den 18 februari 1902, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion angående införande i konkurslagen af viss bestämmelse rörande förvaltningen af konkursgäldenärs egendom.

Lagutskottet har till förberedande behandling fått emottaga en af herr *P. Bondesson* inom Första Kammaren väckt motion, n:o 11, af följande lydelse:

»Konkurslagen stadgar i § 118, att då förslag till utdelning är upprättadt, skall, på sätt i § 59 omförmäles, rättens ombudsman utan dröjsmål sammankalla borgenärerna att förslaget till granskning företaga.

Nu innehåller sistnämnda paragraf den bestämmelse, att då, enligt hvad närmare angifves i § 58, borgenärer skola höras, »varde de till sammankomst å viss tid och ort kallade genom kungörelse, som i allmänna tidningarna och, der så ske kan, i tidning inom orten tre gånger införas bör, första gången minst tio dagar före sammanträdet, der ej rättens ombudsman, med afseende å särskilda omständigheter, finner nödigt annan tid för visst fall bestämma».

Denna bestämmelse om sättet för borgenärers underrättande om utdelning i konkurs visar sig emellertid ofta otillfredsställande och tillskyndar borgenärer icke sällan olägenheter. Är nemligen borgenär hänvisad uteslutande till allmänna tidningarna för inhemtande af dylik upplysning, kan det blott alltför lätt hända, att han går miste derom. Ty den, som skall vara på det klara med hvad som stått att läsa i Post- och Inrikes Tidningar, måste hafva genomläst hvarje nummer af tidningen i fråga, och på detta sätt tages nu i anspråk en tid, som ofta

Bih. till Riksd. Prot. 1902. 7 Saml. 9 Häft. (N:o 10.)

nog kan vara dyrbar. Det besvär, som § 59 konkurslagen dymedelst ålägger borgenär, har emellertid denne hittills måst underkasta sig för att icke blifva nödsakad att gång på gång hos rättens ombudsman begära nödig upplysning rörande ifrågavarande angelägenhet. Och gifvetvis har åtgärden att hos rättens ombudsman inhemta dylik underrättelse för borgenären varit desto besvärligare, i ju flera konkurser han samtidigt haft fordran att bevaka.

En förändring i sagda lagparagraf i syfte att bereda borgenärer lättnad i bemälda afseende synes därför vara af behovet påkallad, och mig synes, som om sådan lättnad lämpligen kunde beredas honom genom den ändring i lagen, att rättens ombudsman ålades att i rekommenderadt bref ej mindre, sedan förslag till utdelning i konkurs blifvit upprättadt, delgifva borgenär kallelse till sammanträde för utdelningsförslagets granskning än äfven, då detsamma blifvit godkändt, underrätta honom, när och hvar utdelning kan erhållas.

Hvad beträffar portot för det under rekommendation borgenär tillställda meddelandet, torde kostnaden härför lämpligen kunna afdragas å hans fordran i boet eller, derest detta skulle sakna tillgångar, af borgenären sjelf gäldas.

På grund af hvad jag haft äran anföra, får jag vördsamt hemställa, att Riksdagen ville besluta en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar och tillägg i gällande lag, att borgenär ej mindre, sedan förslag till utdelning i konkurs blifvit upprättadt, än äfven, sedan utdelningsförslaget blifvit godkändt, i rekommenderadt bref erhåller för tillvaratagandet af hans intressen nödiga upplysningar.»

Vid sistlidet års riksdag förekom till behandling en fråga af hufvudsakligen samma innebörd som den nu föreliggande. I en inom Andra Kammaren afgifven motion framhölls nemligen, hurusom olägenheter för borgenär i konkurs lätteligen kunde uppstå, derigenom att underrättelse om slututdelning i konkursen icke i tid komme till hans kännedom, och föreslog motionären till afhjelpande af dylika olägenheter bland annat, att syssloman skulle förpligtas underrätta fordringsegare, då slututdelning i konkurs egt rum. Lagutskottet, till hvilket motionen hänvisades, fann emellertid en lagbestämmelse af den art motionären före-

slagit icke vara af något verkligt behof påkallad och anförde såsom skäl för denna sin mening i hufvudsak, att, då redan enligt gällande konkurslags 44 § borgenärerna hade befogenhet att gifva sysslomännen föreskrift, hvar efter de i förvaltningen af konkursboet sig rätta skola, intet hinder torde finnas för borgenärerna att, om de så ansåge behöfligt och lämpligt, ålägga sysslomännen skyldighet att genom bref särskildt underrätta hvarje borgenär, hvars adress vore känd, om tiden för slututdelningen. För öfrigt syntes det utskottet, som om motionären öfverskattat behofvet deraf, att borgenärerna särskildt underrättades derom. Den annonsering, som i tidningarna egde rum, vore nog i allmänhet till fyllest att bringa underrättelsen om slututdelningen till borgenärernas kännedom, sedan numera den plägseden utvecklat sig, att ej blott de större dagliga tidningarna, utan i många fall äfven ortstidningarna upptoge meddelandena angående konkurser i Post- och Inrikes Tidningar.

Utskottet intager i frågan hufvudsakligen samma ståndpunkt som sistlidet års lagutskott och anser sålunda icke, att något allmännare behof af bestämmelser i den af motionären antydda rigtning gjort sig gällande. Särskildt i fråga om större konkurser, synnerligast köpmanskonkurser, hafva de flesta borgenärer numera i den ort, der konkursen handlägges, anställda särskilda ombud, hvilka på konkursens olika stadier tillvarataga sina hufvudmäns intressen och lemna de underrättelser, som för dem kunna vara af vigt. Några ytterligare upplysningar från konkursförvaltningens sida äro i dylika fall hvarken af nöden eller ens önskvärda.

På grund af hvad sålunda anförts, får utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 18 februari 1902.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.
